

Homilie bij de 24ste zondag door het jaar B – 15 en 16 sept. 2018

Jes. 50, 5-9a

Jak 2, 14-18

Mc 8, 27-35

Ook in 2018 staat Jezus nog steeds in de belangstelling. Dit blijkt uit talrijke geschriften en uit de media wereldwijd. Velen vereenzelvigen Hem met religieuze persoonlijkheden als een “bijzonder iemand”, of een “profeet”, voor anderen dan weer, “een revolutionair”, “een contestant” of “een sociaal werker”. Ze bewonderen in Hem vooral zijn diepmenselijkheid. Maar verder gaan ze niet. Van degenen echter die zijn volgeling willen zijn, van ons christenen dus, verlangt Jezus meer.

Daarom de vraag: “Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben”? En dan komt Petrus met zijn belijdenis: “Gij zijt de Christus, de Gezalfde, de Messias”. Goed zegt Jezus en omdat Ik dus de Messias ben, daarom gaan we naar Jeruzalem om de zending van de Vader te voltooien. En, ge kunt u voorstellen dat de apostelen dit fijn vonden, want nu zou het gaan gebeuren: de Messias komt aan de macht en Hij zou hun bevrijden van de Romeinse bezetter.

Maar, Jezus geeft verdere uitleg: Deze zending zegt Hij bestaat hierin dat de Mensenzoon veel zal moeten lijden en verworpen zal worden; maar dat Hij na ter dood te zijn gebracht, drie dagen later zal verrijzen. Kunt u zich nu de ontredde van de apostelen voorstellen? Na zo’n belijden van Petrus, zo’n uitspraak van Jezus! En het is weer Petrus die fel reageert: “dat verhoede God, zo iets mag U nooit overkomen”! Maar nu is het Jezus die Petrus scherp terechtwijst. De weg van de Messias is de weg van lijden en dood, en wie volgeling van de Messias wil zijn, zal diezelfde weg moeten gaan.

Wat Jezus hier leert gaat rechtstreeks in tegen menselijke verwachtingen en menselijke berekening. Hier hebben we de kern waar het in dit stukje evangelie over gaat. Ook wij belijden allemaal de Christus, vurig als Petrus. Wij bidden in Christus naam, wij vieren Eucharistie in zijn naam. Wij laten onze kinderen dopen in zijn naam, en straks bidden wij de aloude geloofsbelijdenis. Met hart en ziel staan we er achter, de één misschien traditioneel, de ander wat eigentijds, maar daar gaat het niet om. Met Petrus durven we allemaal te zeggen: Heer, hoe ze ook over U mogen denken, wij belijden: “Gij zijt de Christus”!

Maar nu komt het. De Heer wil juist benadrukken dat ge er met belijden alleen nog niet zijt. Ge kunt misschien, net als Petrus, prachtig iets onder woorden brengen, ge kunt misschien daverend uw geloof gaan verdedigen, maar daarmee zijt ge nog steeds niet in beweging op de weg die begaan moet worden. Zo gauw de geloofsbelijdenis gezegd is, moet het volgen van Christus beginnen, ge moet op stap gaan, achter Jezus aan. En dat is moeilijk. Want de weg die Hij neemt is de weg van de zelfverloochening d.w.z. uw eigen wegcijferen, uw welvaart verminderen, soberheid, tevreden zijn niet zozeer over uzelf maar over anderen, weggeven uit uw bezit, uzelf durven betrappen op gierigheid en hebzucht, het leed aandurven dat u kan overkomen. Dat is de weg die begaan moet worden, en Petrus was de eerste die zijn hoofd schudde: “Nee, Heer dat is een vergissing, maar Petrus was niet de laatste. Na hem kwamen er nog meer neen-schudders. Eerlijk gezegd we zitten er allemaal een beetje mee verveeld. En toch houdt Jezus zich radicaal bij wat Hij (zojuist) gezegd heeft. Ook de profeet in de eerste lezing getuigde van een grandioos Godsvertrouwen. In zijn groot verdriet en zijn verlatenheid zegt hij iets waarbij velen in een dergelijke situatie het hoofd schudden, opstandig worden of God de schuld geven van de miserie die hen treft. “Ik heb me niet verzet” zegt de profeet, “ik ben niet teruggedeinsd”. Ja, het kan een diepe troost zijn en een teken van wijsheid op zo’n moment te kunnen zeggen: “Ik geef me over aan Hem wiens kracht mij overstijgt en draagt, ten einde toe”.

Ja, verlossing, geluk en vrede bereiken we enkel langs het kruis. Het kruis hoort bij Christus, het hoort ook bij allen die Hij roept, bij allen die Hem volgen. Voor zieken kan het een kracht en een aanmoediging zijn te weten hoe waardevol het kruis in Jezus ogen was, Hij staat aan hun kant. Voor ons allen moet het een aansporing zijn om het wat verder te brengen op de weg van de zelfverloochening. We voelen ons daarbij ook gesteund door Maria, die we zo pas hebben gevierd als de moeder van Smarten, staande onder Jezus kruis en evenals Hij de school van het lijden heeft doorlopen en aldus bij velen begrip en medeleven oproept. Mocht het voor ons een aanwijzing zijn dit spoor te blijven volgen.